

GUITENSTREKEN

EEN VERTELLING

door

Tom Frits

HAARLEM, I. DE HAAN.

16015375

Piel Birnie
St. Nkl. 93.

GUITENSTREKEN

een
Vertelling door
Oom Frits.

17

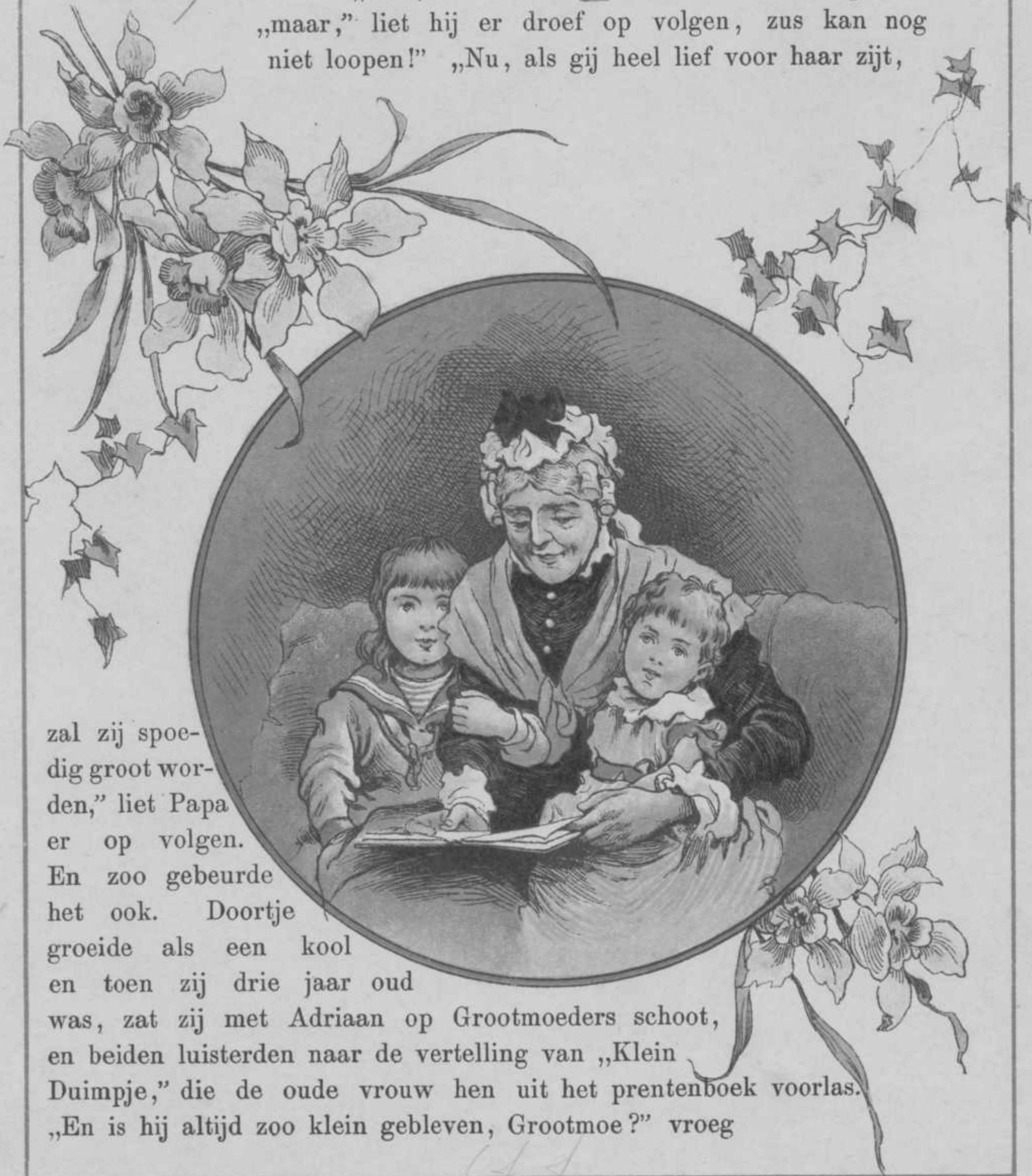
18

19

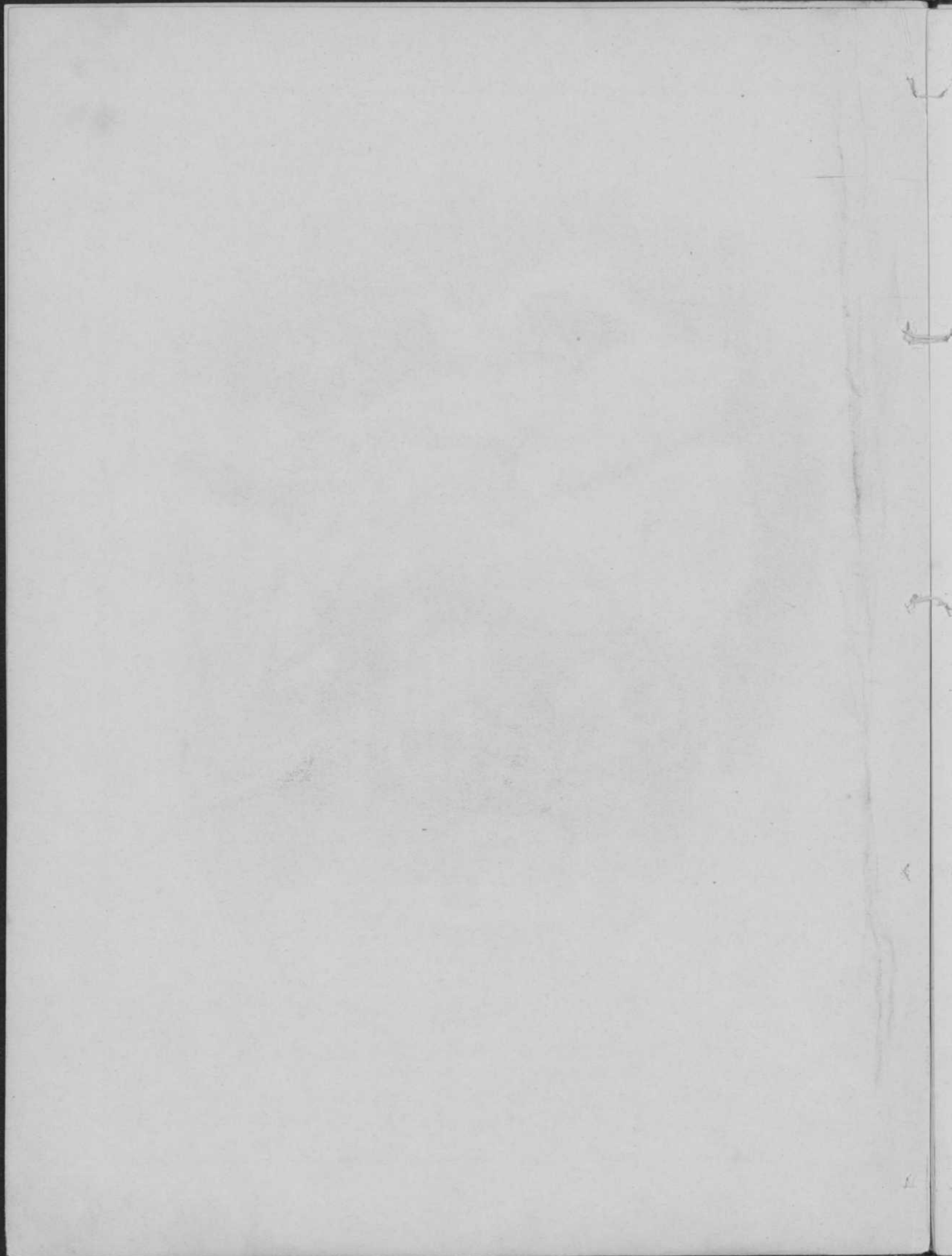
20

21

Daar was eens een kleine jongen; 't was een aardige blonde krullebol, met heldere blauwe kijkers en volle blozende wangen; hij was de lieveling van zijn vader, en werd soms erg vertroeteld door zijne lieve moeder en grootmoeder, die alles voor den kleinen Benjamin overhadden. Eens op een morgen, toen Adriaan de huiskamer binnentrad, werd hij aardig verrast door de oude baker, die een stijfgeplooid neepjesmuts droeg en er heel deftig uitzag; „zie eens,” zeide zij, „wat een lief klein zusje gij gekregen hebt.” — „Och, wat een dotje van een kind!” riep Adriaan, „maar,” liet hij er droef op volgen, zus kan nog niet lopen!” „Nu, als gij heel lief voor haar zijt,

zal zij spoedig groot worden,” liet Papa er op volgen. En zoo gebeurde het ook. Doortje groeide als een kool en toen zij drie jaar oud was, zat zij met Adriaan op Grootmoeders schoot, en beiden luisterden naar de vertelling van „Klein Duimpje,” die de oude vrouw hen uit het prentenboek voorlas. „En is hij altijd zoo klein gebleven, Grootmoe?” vroeg

Adriaan, toen de vertelling uit was. „Wel zeker, schatje!” antwoordde zij, „anders zou hij geen Klein Duimpje kunnen heeten.” Den volgenden morgen, had Adriaan zijn zusje bij zich geroepen, terwijl poes, die een goeden muizenvangst had gehad, rustig op 't voetkussen zat te sluimeren. „En wat zal je nu straks aan Pa zeggen, schatje?” vroeg Adriaan. „Wel,” antwoordde zij, „ik zal zeggen: ik hoop dat Pa nog dikwijls jarig mag worden en dan geef ik Pa mijn fraaien bloemruiker en honderd kusjes.” „Nu; ik zal eens zien, wat ge doen kunt,” zei Adriaan; maar nu fluks opgestaan, ik hoor Mama reeds, die ons komt halen, en hand aan hand snelden zij haar tegemoet. Aan de deur der huiskamer ontving Doortje

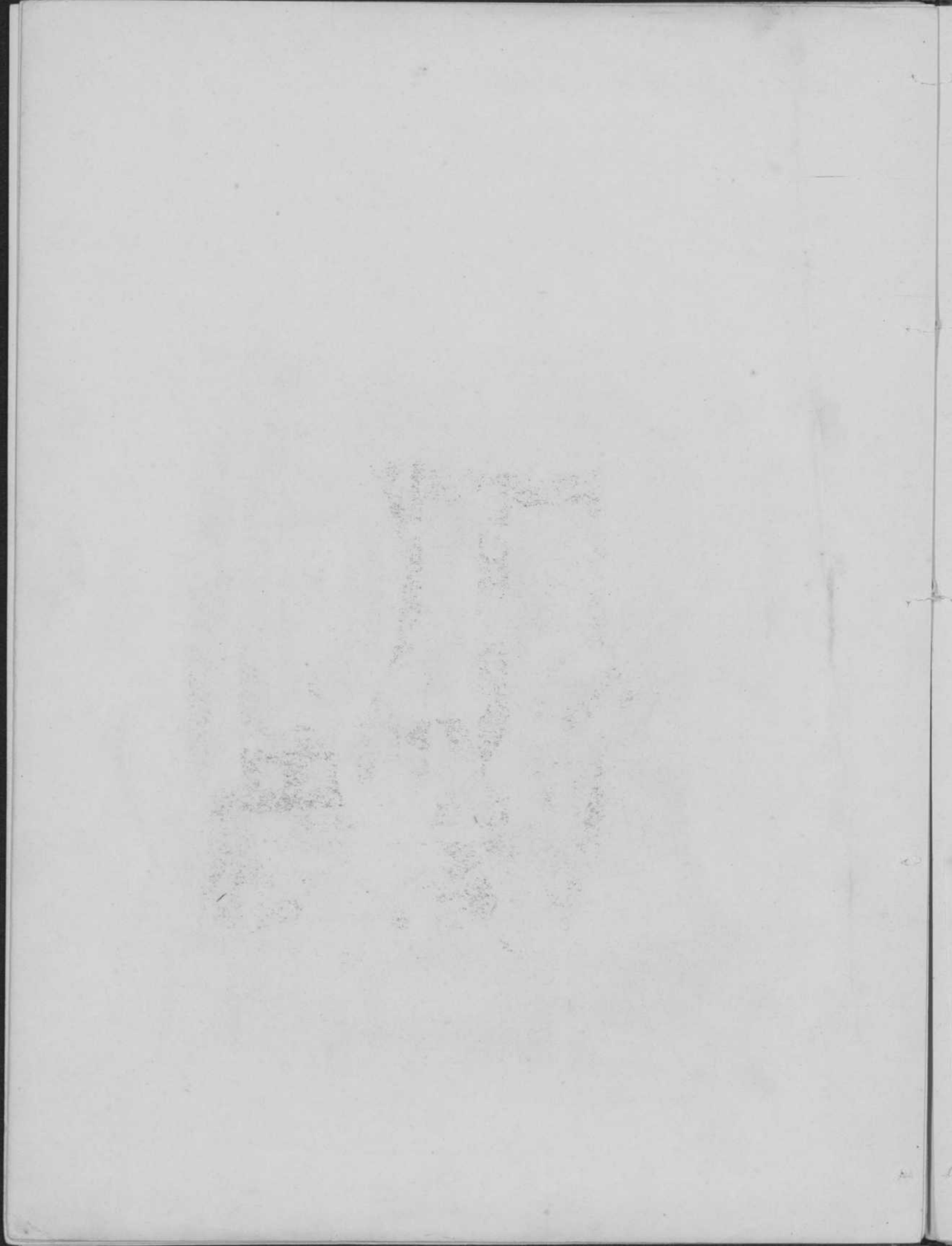
haar feestruiker, terwijl Adriaan nog even het lieve versje nalas, dat hij voor Pa wilde opzeggen; want, lezen kon hij al, dat had Mama hem geleerd. Fik, de trouwe huishond, zou ook mée binnengaan, en verbeidt met ongeduld het oogenblik, dat de deur geopend zou worden.

Nu, dat tijdstip brak spoedig aan, en allen snelden naar binnen om den jarigen huisvader geluk te wenschen. Adriaan, had het versje naar behooren opgezegd; Doortje was hare belofte getrouw nagekomen en Fik op zijn beurt, had zoo vroolijk gekeft en was zoo lustig tegen den heer des huizes opgesprongen, als of hij zeggen wilde: „al ben ik maar een kleinen hond, toch ben ik even blij als al de anderen.” De feestdag was aldus aangebroken en de kinderen hadden beloofd: dat zij eens

recht prettig en zoet met elkander spelen zouden." Nu, Papa mocht nog al zeggen: „'t is te hopen!" Maar, o wee! ze waren nog geen half uur in de kinderkamer, of het lieve leventje was al begonnen. „Zie eens, zus," zei Adriaan tegen Doortje, „hoe mooi ik teekenen kan!" En Doortje, zeer nieuwsgierig, stond zoo onbesuisd van haar stoel op, dat de tafel een hevig stootje kreeg, waardoor de inktpot omviel en de inkt over en langs het fraaie tafelkleed op den grond stroomde, zoodat het tapijt wel een modderschuit geleeke. Fik, had rustig zitten toezien, maar toen zijn speelmakkers „wee! en ach!" riepen, begon hij zóó droevig te huilen, dat Pa en Ma haastig de kamer kwamen inloopen en zeer verstoord waren

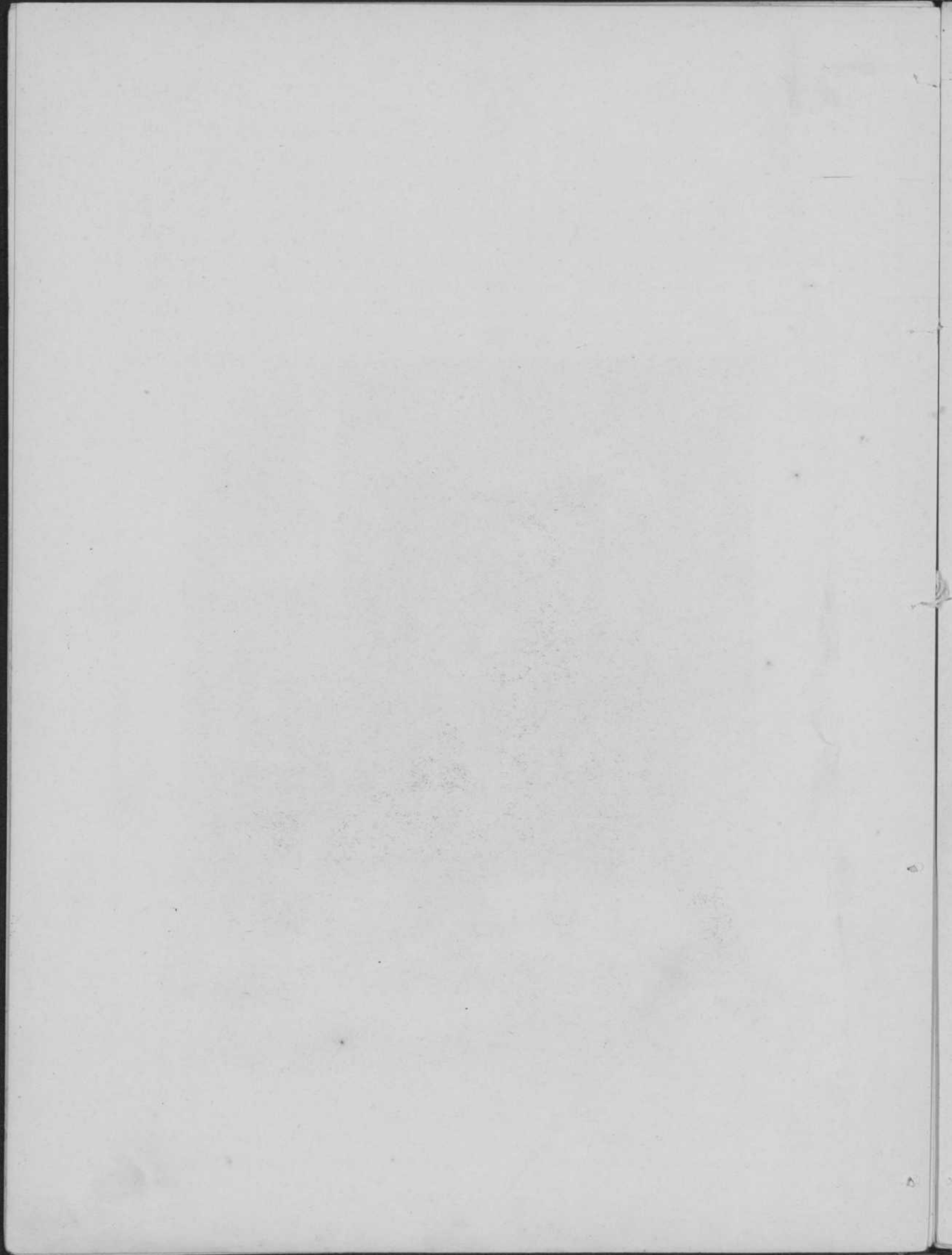

op het kleine volkje, dat zich zoo onbezonnen had gedragen. Een half uur later was de smart weer vergeten. „Als ik groot ben, word ik trompetter,” zei Adriaan. „Je kunt er niets van, broer Eigenwijs,” plaagde Doortje. „Kom, sla jij den trom maar,” zei Adriaan, „dan zullen we eens laten hooren, wat we kunnen!” En, zoo gezegd zoo gedaan. Doortje trommelde met alle macht er op los, en haar broer blies zoo oorverdoovend schel en luid, dat Fik er zenuwachtig door werd en zulk een erbarmelijk gehuil aanhief, dat Ma, die ijlings binnentrad, hen gebod, oogenblikkelijk het concert te staken. „We vieren feest Moe,” pruilde Adriaan, en o, wij hebben zoo'n pret!”

„Hoort eens,” hernam hunne moeder, wanneer ge niet liefenzoet met elkander spelen kunt, zal ik je terstond naar bed laten brengen.’ De kinderen hielden zich nu een heele poos rustig. Zij vertelden elkander sprookjes; maakten plannen voor de toekomst, en vermaakten zich een tijd lang met prentjes uitknippen, en boelhuisjes spelen. Maar eindelijk begonnen zij zich te vervelen. Stil spelen bekoorde hen niet langer

„t Is niet om uit te houden!” riep Adriaan mistroostig uit, terwijl hij naar jongens manier, met het eene been over de leuning in een armstoel ging leunen. „We mogen ook nooit eens pret maken!” — „Ik ben moede en ga een slaapje doen!” pruttelde Doortje, die haar pop in den arm nam en zich rechtuit op het zachte tijgervel uitstreckte. Nu als een jongen niets doet, bedenkt hij gewoonlijk een guitenstreek, want een knaap, die gezond is, kan niet stilzitten. En zoo gebeurde het ook hier. Als kreeg hij plotse- ling een inval, zoo haastig wipte hij van den gemakkelijken zetel, stormde de kamer uit, den gang in, den trap op naar het portaal, en keerde weldra terug, met een pot met kwasten en een pot met roode verf, die de schil-

dersknechts onbeheerd hadden achtergelaten. In een wip had Adriaan van karton een palet gesneden, er eenige verf op gedaan en een verwerskwast ter hand genomen. „Foei, broer, wat ga je nu beginnen?” vroeg Doortje angstig,

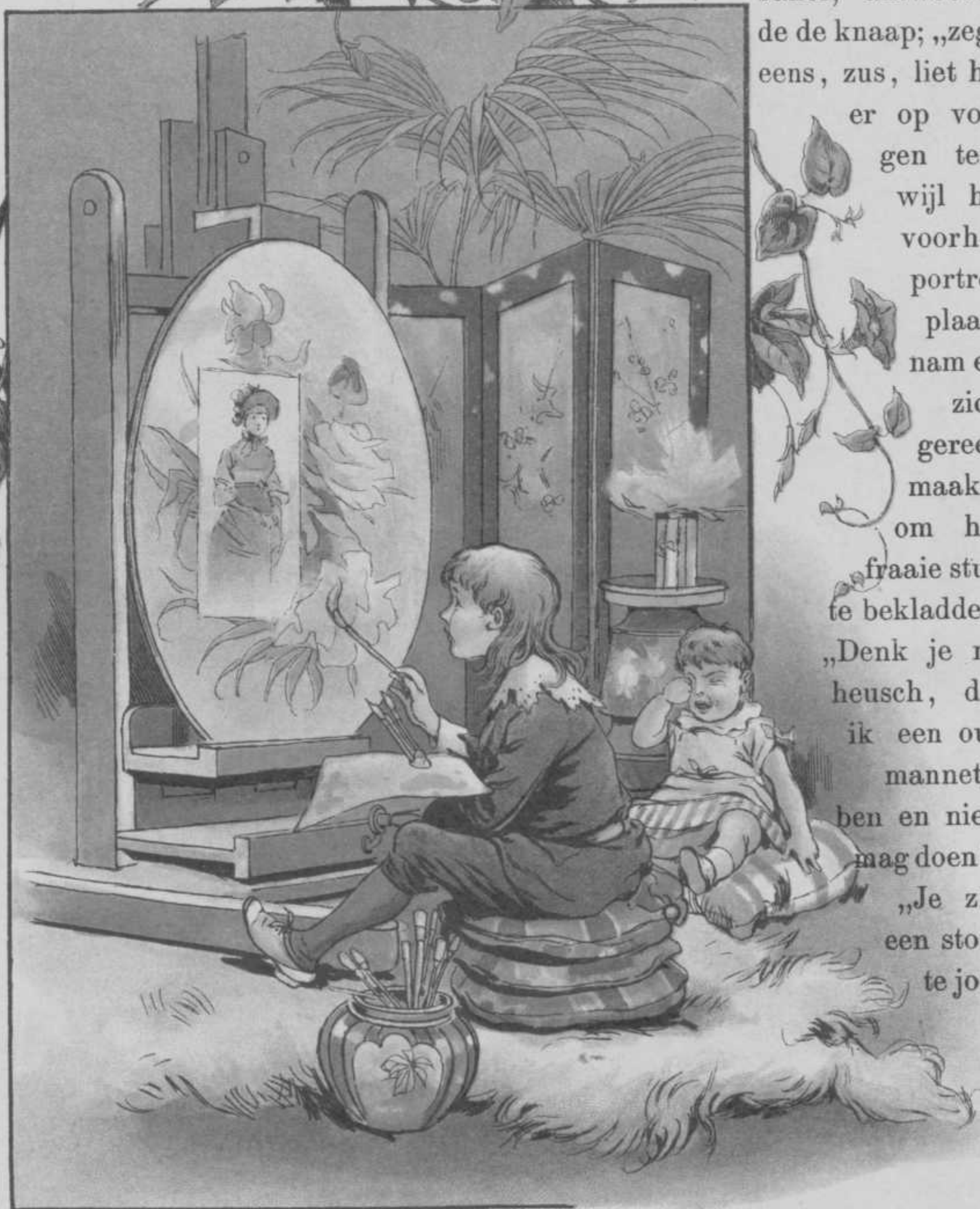
March 1894

March 1894

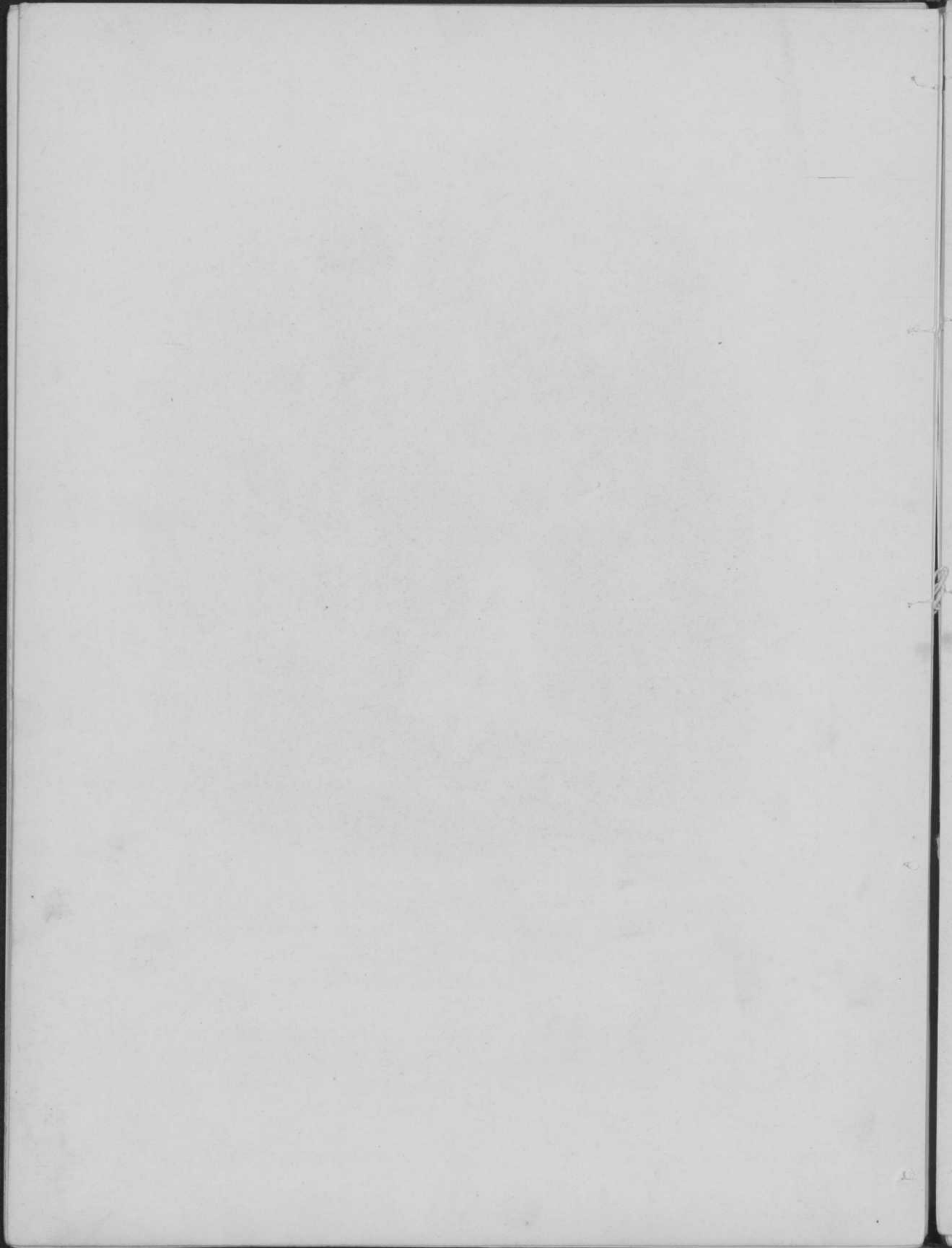
March 1894

die de toebereidselen met verbazing had gadegeslagen. „Wel kind,” antwoordde hij, met een ernstig gelaat: „Dit schilderstuk is niet behoorlijk afgewerkt. Er moeten noodwendig nog eenige muurbloemen om dit portret worden aangebracht en die zal *ik* er nu eens handig op schilderen, hoor! Ja, ja, zie me maar zoo leelijk niet aan, je zult eens zien hoe kunstig ik bloemen kan schilderen!” — „Dat mag je niet doen stoute broer!” riep Dora, eensklaps uit; wil je dan volstrekt alles in huis bederven en Pa zoo veel verdriet „Hum, hum! je

aan doen op zijn verjaardag?” redeneert als onze baker,” antwoordde de knaap; „zeg eens, zus, liet hij er op volgen terwijl hij voor het portret plaats nam en zich gereed maakte om het fraaie stuk te bekladden. „Denk je nu heusch, dat ik een oud mannetje ben en niets mag doen?” „Je zijt een stoute jon-

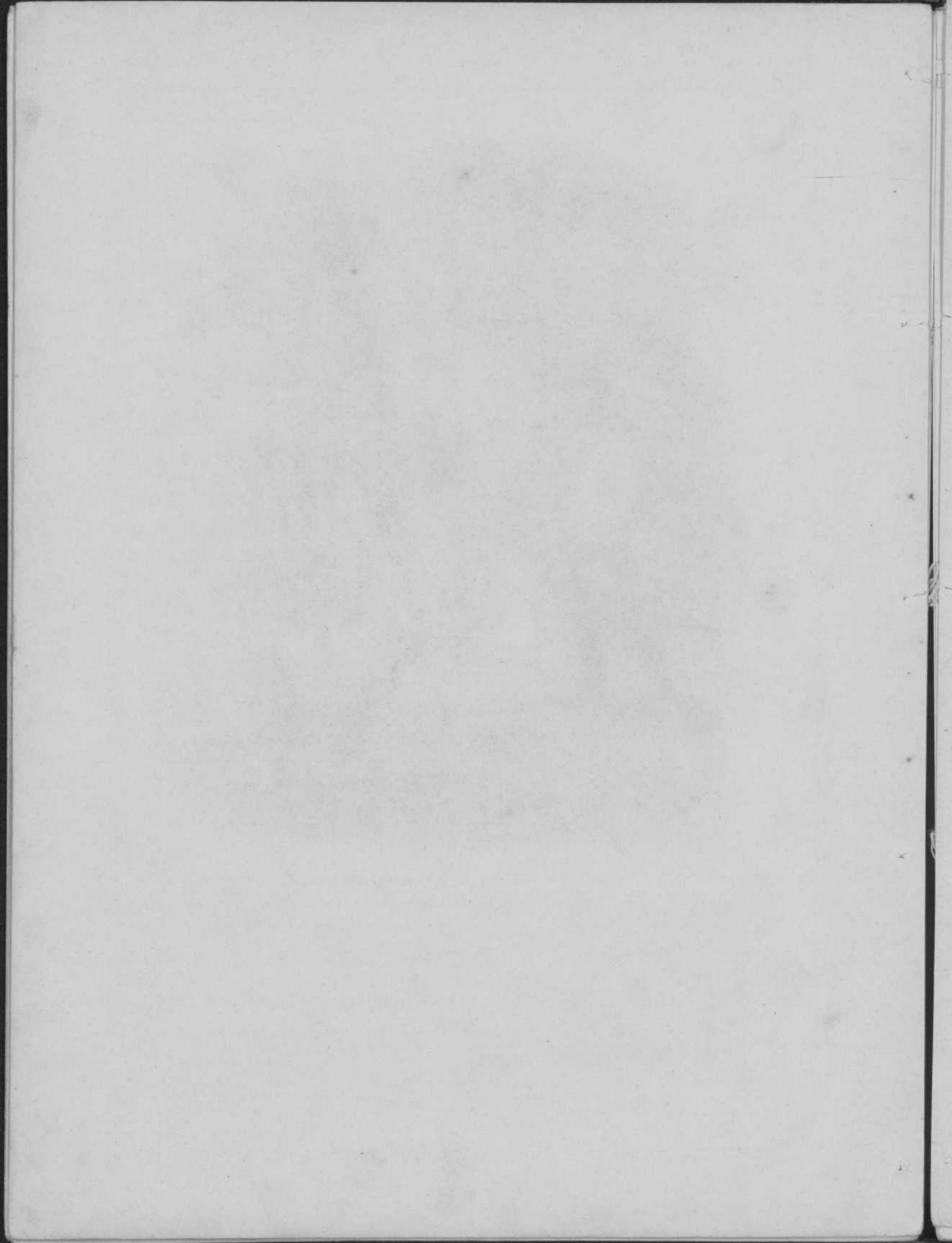

gen!” snikte zij en begon droevig te huilen

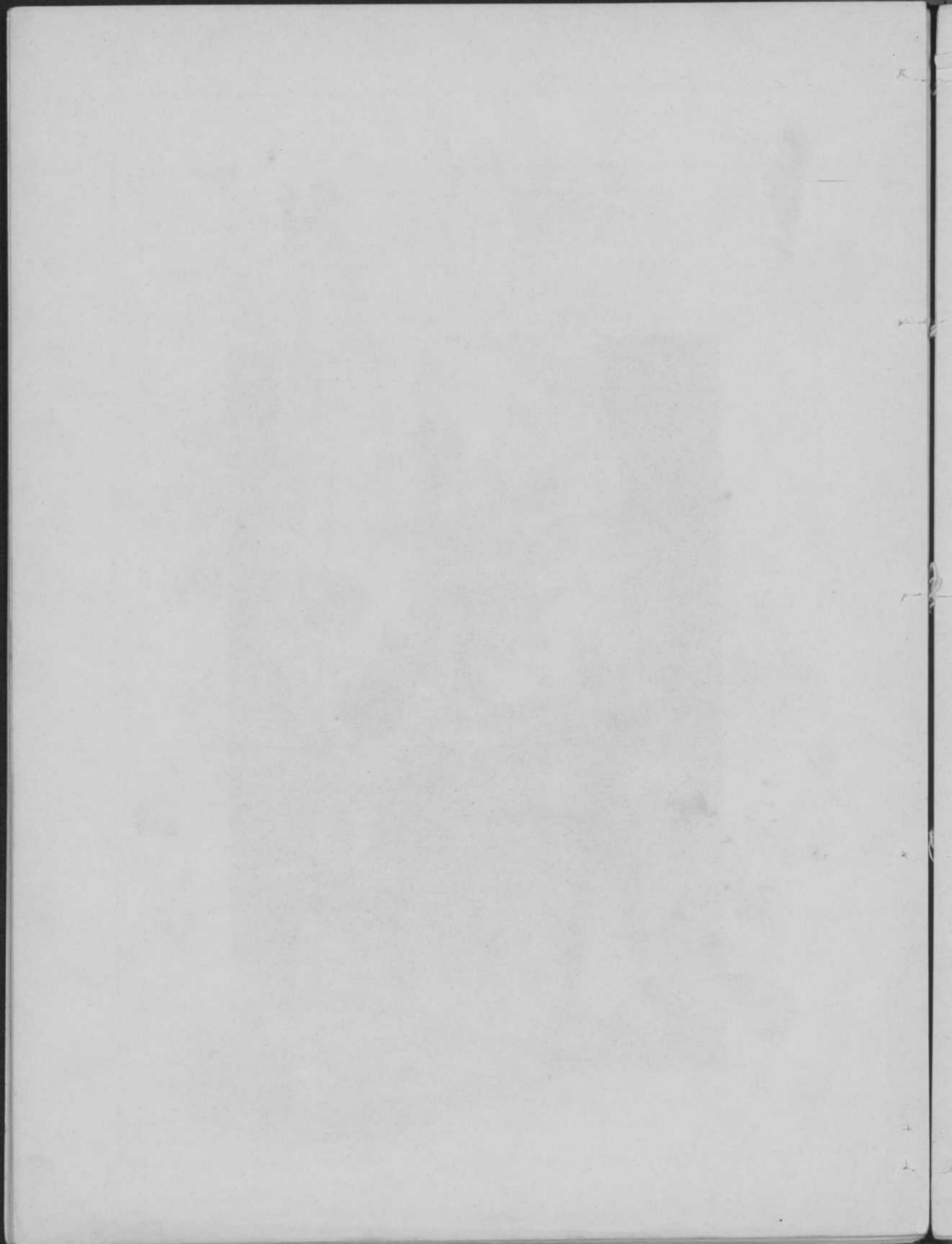
Het einde van de pret was dan ook, dat Pa zijn ongehoorzaam zoontje, een welverdiende berisping toediende en hij tot overmaat van smart, dien middag niet aan den feestdisch zou mogen aanzitten. „Ach, lieve Moe,” smeekte hij droevig schreiend, „ik zal het heusch nooit weer doen; vraag U of Pa het mij vergeven wil!” „Neen, Adriaan,” zeide zijne Moeder, dat doe ik niet; indien je werkelijk berouw toont, ga dan zelf je Pa vergiffenis vragen!” En, dat deed de knaap, ofschoon schoorvoetend, want hij was er zich van bewust, dat hij zijne belofte: om prettig en zoet te zullen spelen met zijn zusje, niet getrouw was gebleven.

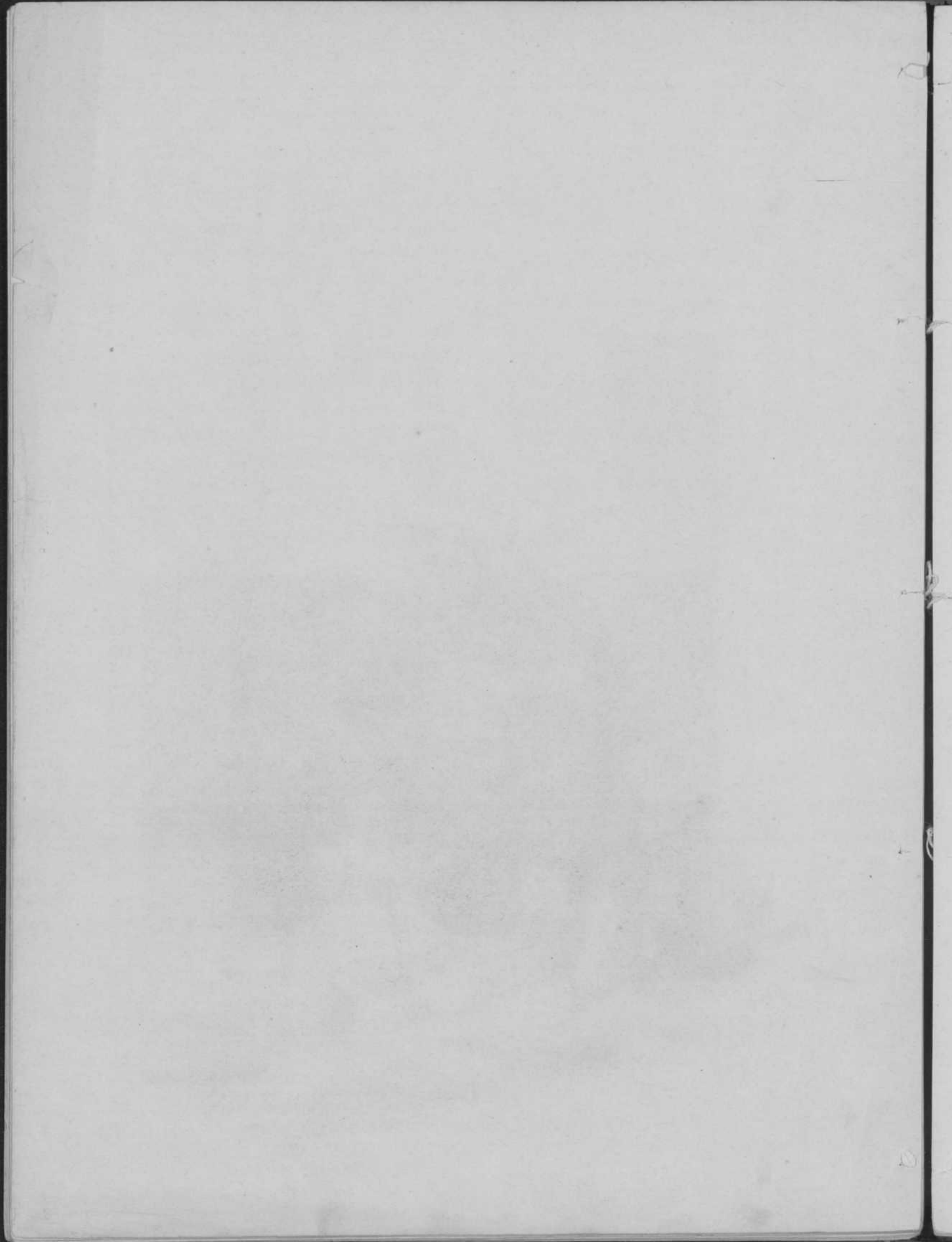
't Was een fraaie Meidag; de lucht was onbewolkt; de bloemen geurden en koesterden zich met het ontluikende groen in de warme zonnestralen. „Kom mée zus, naar buiten!” had Adriaan gezegd, en weldra traden beiden, met de groote pop hand aan hand in hun midden, den tuin in.

Doortje had haar blond kopje met vaders ouden hoed gedekt en hield diens wandelstok met ivoren knop in de linkerhand. Fik, de wakkere vriend en speelmakker; beider trouwe beschermer en deelgenoot in hun lief en leed, stapte manhaftig vooruit en keek daarbij zoo fier in 't rond, of hij zeggen wilde: „Pas op, gij die ons kwaad denkt te doen; want ik ben voor geen klein gerucht vervaard, hoor!” „O, wel hebben wij pret

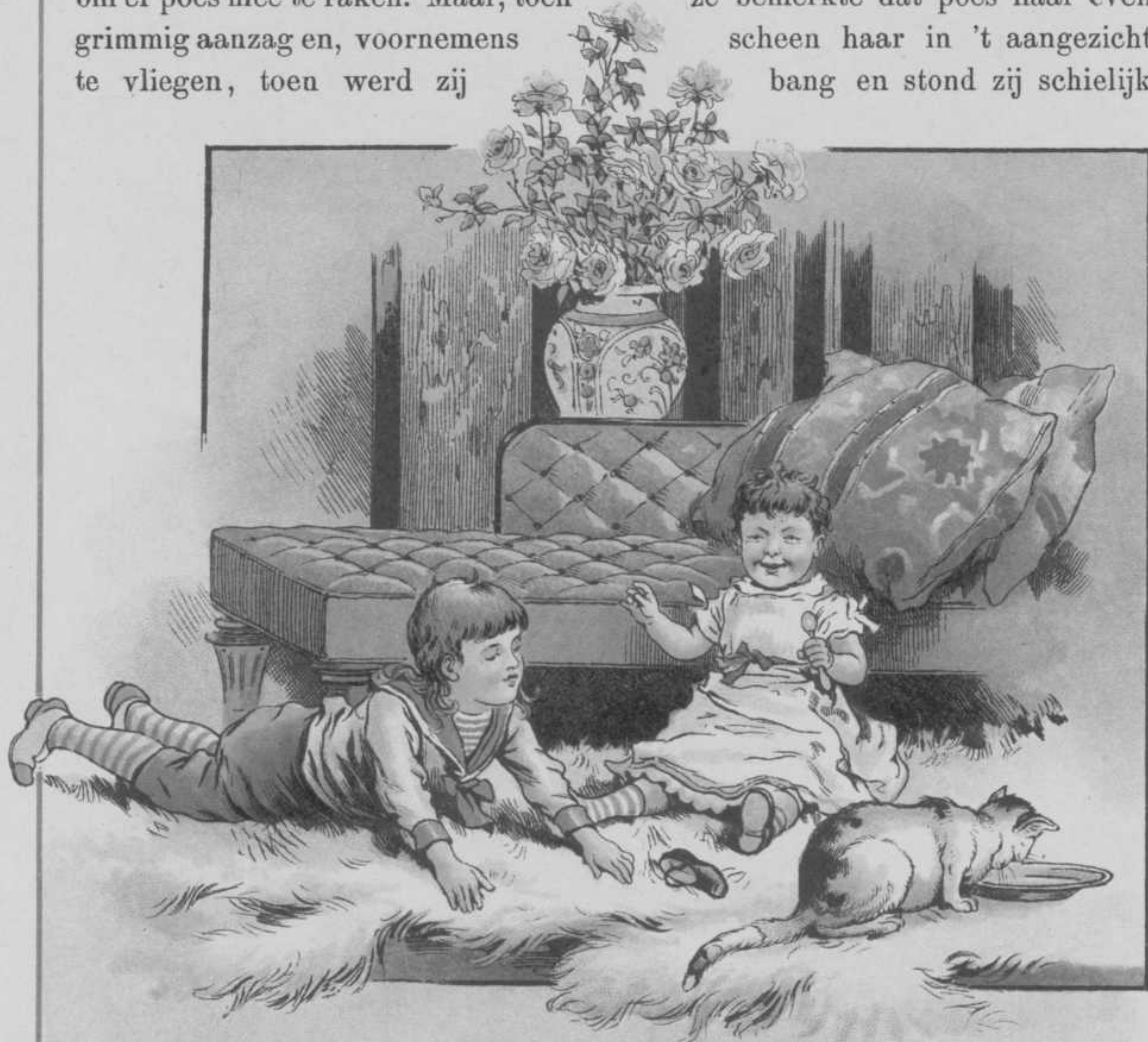

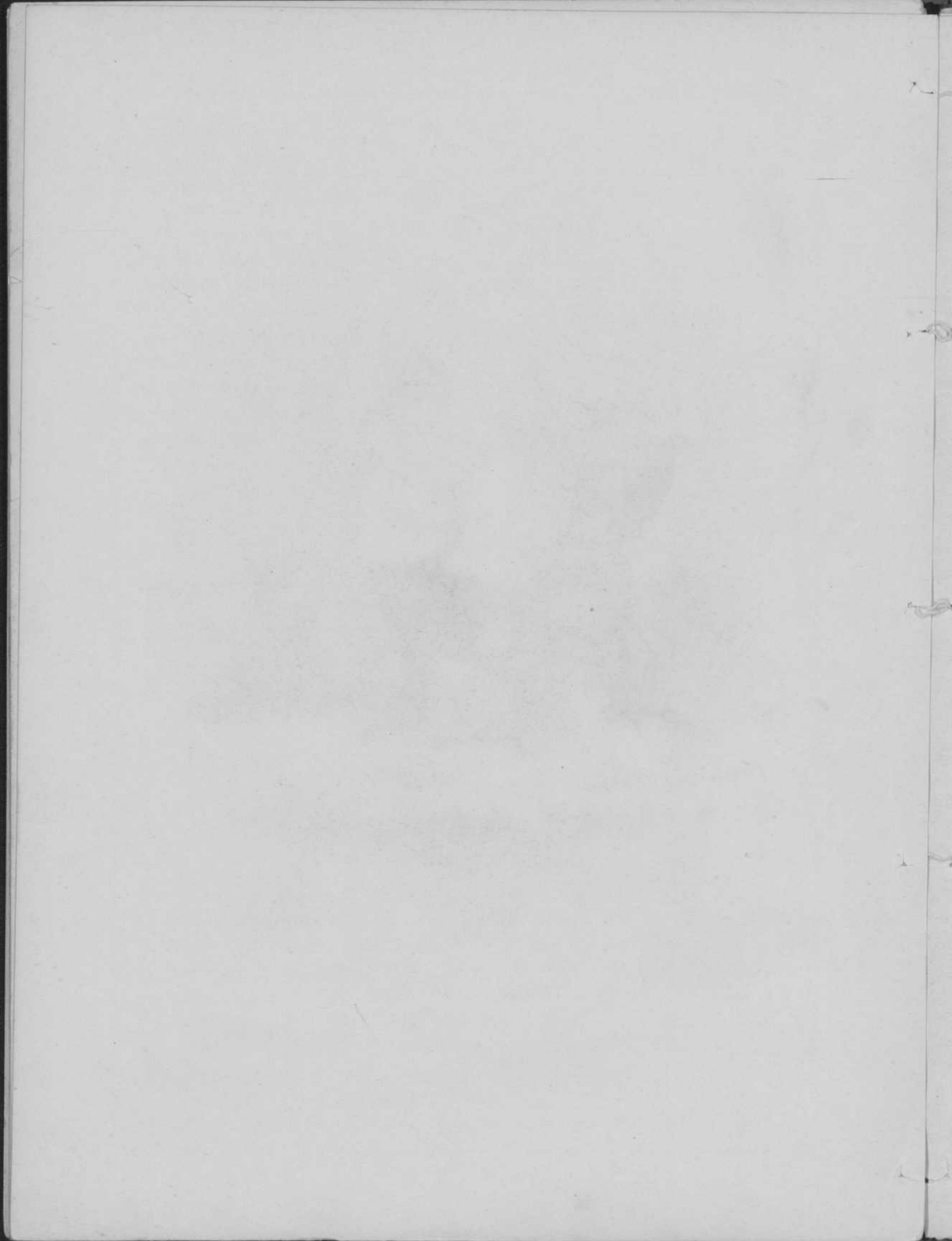
gehad, he!" zei Doortje, toen zij van de wandeling te huis kwamen en de tuinkamer intraden om er wat uit te rusten. „Wacht eens, die planten wil ik eens begieten," riep zij haastig uit, en in een wip was zij weg, om weldra met een half gevulden gieter wêer te keeren. Met behulp van haar broer was zij op een stoel geklommen en het lieve leventje nam een aanvang. Foei! Foei! De bloemtafel, het tapijt, haar fraaie jurk en boezelaar dropen van 't water, en 't scheen wel of zij met de bloemen ook zich zelve begoten had. „Kom spoedig naar de logeerkamer, zus! eer Moe ons snapt!" fluisterde Adriaan en, aan dien raad werd gehoor

gegeven. Maar het kwaad werd spoedig ontdekt, want toen Mama haar na lang zoeken gevonden had, om ze op chocolaad en gebak te onthalen, ontstelde zij zeer. „Eilieve, wat hebt ge nu toch voor ondeugd uitgevoerd?” vroeg zij. Gelukkig spraken de kinderen de waarheid en bekenden zij schuld, zoodat zij ditmaal met eene ernstige vermaning vrijkwamen. Zij moesten terstond hun daagsche pakje aantrekken en mochten de kamer dien dag niet verlaten. Adriaan, die zich al ras begon te vervelen, dacht er aan een guitenstreek uit te halen. Op handen en voeten voortgekropen, gelukte het hem ongemerkt de fraaie huiskat te naderen, die rustig haar melk dronk, en haar toen hevig in den staart te knijpen, zoodat Poes verschrikt opsprong en deerlijk begon te mauwen. Toen de eerste schrik voorbij was, werd Poes boos, en blazend van nijd sprong ze op Adriaan aan en krabde hem zoo duchtig over de handen, dat hij van pijn begon te huilen. Doortje, gierde het uit van pret en schopte haar schoen uit om er poes mée te raken. Maar, toen ze bemerkte dat poes haar even grimmig aanzag en, voornemens scheen haar in 't aangezicht te vliegen, toen werd zij bang en stond zij schielijk

op en klom op de hoogste stoel die er voorhanden was. „Poes! lieve poesje! ik meende het zoo kwaad niet!” riep zij deze van haar verheven standplaats toe. „Kom Poes, wees nu niet zoo boos, 't was immers maar fopperij!” liet zij er op volgen. „Willen wij nu wat met den bal spelen, zus?”

vroeg Adriaan, en toen Doortje er in toestemde, hielp hij haar voorzichtig van den stoel op den grond en, het werpen met den bal nam een aanvang. 't Was eigenlijk gezegd, onzen Adriaan minder om het balspel te doen dan wel om een gevecht tusschen Fik en Poes uit te lokken. En dat voornemen gelukte. Reeds bij den eersten worp kregen de beide viervoetige makkers het met elkander te kwaad. Poes die de vlugste was, greep den bal het eerst en toen Fik al zijn best deed om haar dien te ontnemen, zette Poes een hoogen rug en blies daarbij zoo kwaadaardig, dat Fik van schrik achteruit week, terwijl de kinderen er bij stonden te schateren van 't lachen. „Pakt ze, Fik! Pakt ze!” hitste Adriaan, maar

Fik was te verstandig om dien raad op te volgen. Hij maakte rechtsomkeer en sloop met hangenden kop en staart de kamer uit. „Laat dien flauwert gaan!” pruttelde Adriaan, die verstoord was omdat de oorlog tusschen kat en hond zoo spoedig geëindigd was. Hierna kwam het houten paardje aan de

beurt, tot dit spel weer door een ander vervangen werd. De avond voorspelde nog al een goed einde te zullen nemen, na zulk een onrustig daagje. Maar wie dat gemeend had, kende Adriaan niet. Immers, de provisiekast was niet gesloten en de knaap die een liefhebber was van onderzoeken als er wat te snoepen viel, had al heel spoedig de trommel met kandijklontjes ontdekt, ter hand genomen en den inhoud met zijn zusje gedeeld. Poes, die er geen kwaad in zag, omdat zij zelf erg snoepachtig van aard was, zat er geduldig bij toe te kijken. En toen Doortje haar vroeg: of zij gaarne klontjes lustte, begon zij zoo vriendelijk te mauwen en zoo uitlokkend te spinnen, dat de kinderen haar eindelijk ook een stukje kandij gaven. „Wel heb ik van me leven, ooit zoo'n paar ondeugden gezien!” sprak Mama, die haar zoontje en dochtertje om 't hoekje had gadegeslagen en terecht zich zeer verontwaardigd betoonde. „Zulk een kwaad mag niet ongestraft blijven, stoute kinderen!” zeide zij,

„want snoepers zijn nooit te vertrouwen!” „Ik heb het niet gedaan Moe! heusch niet Moe!” snikte Doortje. „Gij hebt er van mée geproefd en dat is even erg,” antwoordde Mama. „En gij zult er beiden terstond voor gestraft worden. In plaats van een prettig avondje bij ons in de huiskamer, zult ge onmiddellijk te bed worden gebracht.” „Ach, Moe! ik zal het heusch nooit weer doen!” stamelde Adriaan. Maar zijne Mama, die wel eens een jongensstreek door de vingers kon zien, maar een afkeer had van snoepers, bleef onverbiddelijk. Onder het schreien van tranen met tuiten werden zij ontkleed en zonder een nachtkus te ontvangen van Pa of Moe, een, twee, drie te bed gebracht. „Ik heb nog geen slaap, Moe!” kreet Adriaan. „Des te beter, snoeper,” antwoordde Mama, „dan hebt ge al den tijd om over je ondeugd na te denken, voor dat Klaas Vaak zich over jou ontfermen wil.” En daar bleef het bij. Mama had Doortje in den arm genomen, Adriaan liep naast haar en Fik volgde de groep. Maar — van dien dag aan, hebben de kinderen zich meer gehoorzaam betoond en hebben zij soms al eens iets misdreven — zij werden nooit geen snoepers meer. Zij hadden op dien bewusten avond Mama ter stuiks een traan zien wegpinken en — dat vergaten zij hun leven lang niet. „Ik zal wel zorgen dat Ma nimmer over mij meer behoeft te weenen!” had Adriaan zijn zusje toegesluisterd. „En ik zal ook wel oppassen!” had Doortje hierop geantwoord en na elkander „goenacht!” te hebben gekust, waren zij zachtken ingesluimerd.

